

РЕШЕНИЕ

№ 9003

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1043** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на В. Е. Г.- С., подадена от адв. Е., срещу Решение № 5559/27.12.2024 г., постановено по НАХД № 15517/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторката не се явява, представлява се от адв. Е., който поддържа жалабата и искането за разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в писмено становище от 14.02.2025 г., подадено от юрк. М., оспорва касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш Серия К № 3967824, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/, за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 2 ЗДВП, на В. Е. Г.- С. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 15.09.2020 г. в 19:21 ч., в [населено място] по [улица] след бензиностанция „Г.“, с посока на движение от [населено място] към [улица], с мобилна система за видеоконтрол „АТСС“ № 11743С7 е заснет лек автомобил „Т. А.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. Е. Г.- С., движещ се със скорост след приспаднат толеранс от 59 км/ч при ограничение на скоростта от 40 км/ч, въведено с пътен знак В26. Извършеното деяние е квалифицирано като нарушение чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДВП, поради което е издаден процесният ЕФ.

За да потвърди ЕФ, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Въззивният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Не се споделят доводите в касационната жалба за изтичане абсолютната погасителна давност. Съгласно разпоредбата на чл. 11 ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта и обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на НК, доколкото в ЗАНН липсва друга уредба. От това следва извод, че за неуредените въпроси за давността, какъвто е настоящият случай, субсидиарно приложение намират разпоредбите на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5, вр. ал. 3 НК. Съобразявайки тези разпоредби следва да се приеме, че когато законът предвижда наказание глоба или имуществена санкция, наказателното преследване се погасява с изтичането на четири години и шест месеца давностен срок, считано от датата на извършване на нарушението. Към датата на приключване на устните състезания и постановяване на решение по настоящото дело този срок не е изтекъл.

Касационната инстанция намира, че електронният фиш съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 ЗДВП. Противно на твърдяното в жалбата, възможността по чл. 189, ал. 6 ЗДВП за подаване на възражение срещу ЕФ не е част от задължителното му съдържание по чл. 189, ал. 4 ЗДВП.

Не се споделят доводите за липса на доказателства за поставен ограничителен знак В26. Видно от протокола за използване на АТСС, в същия е посочено наличието на пътен знак за ограничение, неговото разположение спрямо АТСС и въведеното общо ограничение на скоростта от 40 км/ч.

Касаторката не оспорва обстоятелството, че на процесната дата и място се е движела с превишение на разрешената допустима скорост от 19 км/ч. Деянието

правилно е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. ал. 1 ЗДвП.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на В. Е. Г.- С.. За нарушението е наложено предвиденото в кореспондиращата му санкционна норма на чл. 182, ал. 1, т. 2 ЗДвП административно наказание. Правилно районният съд е потвърдил ЕФ.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5559/27.12.2024 г., постановено по НАХД № 15517/2024 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА В. Е. Г.- С. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.